

БОСИТЕ НОЗЕ НА ПЕСЕНТА

Ростислава ПАНКОВА-КАРАДЖОВА

Abstract. “Song’s bare feet” is a snapshot story of a young woman’s life in the North-West Bulgarian villages during the late 1930s. Venah Milova is on her way to visit her husband Yordan, who works at a windmill near Belogradchik. She has to walk 18 kilometres to get there, and to save her single pair of shoes, she tucks them in her bag and goes barefoot. Venah manages to hitchhike a ride in the carriage of the district constable and captivates him with her sense of humour and the words: *I am a district person too*. She honestly shares with him the difficulties of the poor peasant’s life her own and other families go through, hoping for a change. Impressed with the young woman’s conduct, her sincerity, confidence and her openly expressed vision, the district constable makes a special detour to deliver Venah to her destination. He then congratulates her husband Yordan for his beautiful, open-minded and hard-working wife. This is a true story, written out as part of “The history of my family” – started by Yordan, continued by their daughter Vetka Pankova and retold here by their granddaughter Rostislava Pankova-Karadjova.

Keywords: short story, 1930s, rural life, Pleshivets, Belogradchik

---

Ростислава Панкова-Караджова¹⁾

Събития и случки от историята на моя род, събрани и записани от дядо ми, продължени от майка ми и преразказани отново в следващите страници...

На баба

Казват, че денят се познава от сутринта. И наистина, още с първите лъчи на слънцето, по заспалите покриви на селцето плъзна обещание за истински, юлски летен ден. Птичийят хор, вдъхновен от свежото утро, изпълни света със завъртяни трели и чуруликане. Един по един, всички петли надуха тромпетите си, кучетата закашляха с добродушен ритъм, дългите виоли на овцете се протегнаха сънливо, а

отнякъде медено проблясваха чанове и звънци. Размърдаха се хората, разговориха се и - денят се отпочна.

Вена отвори очи още с първите чирикания на врабците. Път я чакаше днеска, дълъг и радостен път - отиваше да види мъжа си. Йордан беше мелничар в Извоз - едно село на 18 километра. Беше близо до Върбовчец, а там беше и сестра ѝ Елена. Ако даде Бог ще отиде да види и нея. Хайде Венке, ставай, че работа те чака! Набързо се облече, позави сина си, който тихичко примлясна с устица и внимателно отвори вратата – останалите от голямото семейство като че ли още спяха.

Вена и Йордан обитаваха една стая на неголямата Милова къща. Петима братя и сестра имаше Йордан. Райна наскоро се беше задомила и сега в къщата живееха най-големия брат Георги с жена си Кена, тримата по-малки братя Йосиф, Рангел и Митко и майка им Йордана. Те живееха повече от скромно. Няколко черги постилаха пръстените подове в трите стаи, в кухничката до старата печка се тъкмеше ниска синия с трикраки столчета. Полиците на стената крепяха пръстените купи и чинии, а от тавана висеше поопушена газова лампа. Луксът на семейството беше стария шкаф, останал от моминските години на Йордана. На витрината бяха подредени малки порцеланови чашки за ракия, полузакрити от снимките на Мило, Йордана и братята. В ъгъла бяха книгите на Йордан. Кавалът му, разглобен и увит в бяла кърпа, беше сложен над тях. Всичко беше чисто и поддържано с грижа и мерак. Макар и голямо, семейството на Йордан беше сговорно - те си помагаша и се обичаха. Приеха Вена веднага, без резерви, и тя стана още една от Миловите.

Вена отиде в кухнята и раздуха въглените в печката. Тестото, замесено предишната нощ беше изпънило нощвите – добър знак за началото на този дълъг ден. Набързо намеси и сложи две пити – една за нея и една за братята - Йоско и Митко се канеха да ходят на Ширина да прекопаят царевицата. Загъна парче сирене в бялата кърпа и напълни

едно шише с вода от дамаджаната. Ако се стопли, по пътя ще си напълни пак от някой геран. Докато се печаха питите, Вена излезе навън, хвърли зърно на кокошките и прибра три топли яйца. Наръси с вода тясната пътека пред къщата, премете я, сипа вода и в старото гърне с кичесто червено мушкато и пак влезе в къщата.

„Венке, ти май си подранила тая сутрин“, – галено я сгълча Йордана със закачлива усмивка в очите. Напуканите ѝ, изкривени от работа пръсти бавно завързваха възела на избелялата ѝ забрадка.

„Рано пиле, рано пее,“ – засмя се Вена – „А и трябва да бързам - ще се отбия до Лóма да откъсна малко лук, чушки и домати за из път. То ниско още слънцето, но докато стигна в Извоз - ще заплáдни.“

„Вземá ли ризата на Йордан, дето я ши по ношите?“

„Да, мале, и ризата и памучните чорапи – ще го премениме моя мъж, да се перчи като млад ерген,“ – обичта проблясна в очите на Вена и я разхубави още повече.

В този момент вратата скръцна лекичко и в кухнята влезе Емил. Беше хубав като херувимче. Ношната ризка се беше увъртяла около телцето му, ръкавките поокъсяли, на топлата бузка розовееше отпечатък от възглавницата, а на издаденото челце бяха залепнали няколко руси къдрици.

„Мале, и аз дода с тебе на доденицата!“ - заяви той с всичката си тригодишна решителност, прозина се пак и се покатери в скута на баба си.

„Не може, Мичо, не може. Я виж - чичовците ти - на Ширина, кой ще бъде мъжа в къщата, а?“

„Мичо!“ – грейнаха сините очи на детето. – „Мичо пази къщата с баба.“

„А така, браво! Ще идете с баба на барата да помогнеш да полеете градината, че то - както прежуря от сутринта, всичко ще изгóри, иди,

облечи се и сложи на Гана да яде, че горкото куче откога върти опашка пред вратата. Айде,“ – и го целуна и по двете бузки.

Вена нарами торбата с горещата още пита, помисли си как ризата на Йордан ще замирише на топъл хляб - тъкмо като за мелничар, приглади сукмана и закопча токите на единствените си обувки. Затвори портата на къщата и се провикна да заглуши трополенето на каруцата, която тъкмо минаваше пред нея:

„Добрутро, Видене, накъде днеска?“

„Добрутро, Венке! Топуррр!“, - запря магарето си Виден. – „Тръгнал съм на Скочица да прибѣра сѣното, че то – дѣбро е времето, ама ако завáли, все ще изгние, пущината. Ако искаш да ви нагледам лозето?“

„Ей, Видене, голема услуга ще ми направиш! Кажѣ сега, как е баба Веца, почна ли да яде по малко?“

“Е, оправя се тя ... Ти ... тез билки, дето ни даде, пак ако може да дадеш на Грозда. Тя ги вáри, както ти ѝ каза и ги дава на бабата. Горчиви били, това-онова, но ги пие и да не поверваш, ама почна да се надига.“

„Добре, добре, прати Грозда да иде у нас, да каже на майка да отвори малкото чекмедже на шкафа, отгоре, тя го знае кое е - и те са там. Да вземе колкото иска. Айде, че бързам, тръгнала съм чак за Извоз.“

„Е, много здраве на Йордан да носиш! Да отивах натамо, да те повозя донекъде, ама ми е друго разписанието днеска“, – засмя се Виден. „Айде, на добър път, па дано срещнеш некой да те кáчи, че то - има-нема 20 километра до Извоз! Айде Марко!“ – подкани магарето той, и вдигна ръка за поздрав.

Вена тръгна надолу покрай къщата на Наца. В градината, сгущени на малки букетчета светеха оранжевите главици на невени, свежи от утринната роса и запалени от слънцето. “Цвете се не крадне, цвете се само взема”, - беше стара философия на Вена. Тя влезе в

Нацини, откъсна два-три невена и ги закичи над ухото си. „Ей сега си нося и името с мене”, помисли си тя, защото цялото ѝ име беше Невена. Невена Тодорова Михайлова, от село Плешивец или Вена Милова, както всички я знаеха вече.

Вена беше хубава, много. Стройна, подвижна, тя гледаше на света с упорит поглед и самочувствие, неприсъщо за жена от нейното време. Имаше и някакво противоречие между дълбокото ѝ земно излъчване и тънките ѝ глезени и китки, които говореха за по-благородно потекло. Лицето ѝ беше овално, с прав, тънък нос, над който веждите ясно очетаваха зелените, пъстри очи. Кестенявата ѝ коса с бакърени нишки, тежка и вълниста, обграждаше челото и леко рамкираше ушите, винаги украсени с обеци. Силните устни, все усмихнати, допълваха израза в очите ѝ, а там имаше обич и грижа, упрек и закачливост, и най-вече мъдрост. Вена знаеше коя е и какво иска, знаеше и какво е важното в този живот. Често казваше: „Пари се печелят и се губят, ако има обич има и живот.” Затова и не се уплаши, когато Йордан я заведе в бедната си къща. Ръцете ѝ, не спряли да работят, се изпълниха с нов прилив на енергия от желанието да го подреди този нов живот с Йордан, да направи нещо от него, да докаже правостта на собствения си избор. И ето – малко по малко се подреждат. Скоро ще започнат да строят и къща, Йордан вече го търсят отвсякъде да помага в една или друга мелница. Само да са здрави! И с тези мисли, Вена забърза надолу по улицата.

Мина първо край притихналото училище, после край хладната кръчмица и пресече прашния площад на селото, където всяка неделя правеха хоро. Отвсякъде я поздравяваха съседи, роднини, приятели, разговаряха се с нея, споделяха планове си за деня, надвикваха кудкудякането на кокошките и им хвърляха зърно, смълчаваха гладните биволи с парче хляб, стягаха каруците и вързопите с храна за деня. И над всичко това се носеше неповторимия дъх на прясно изпечен хляб, пушек

от сухи дъбови клони, топлата, сигурна миризма на домашните животни, уханието на зрели плодове от хорските градини, убития от сутрешната роса прах по пътя и онзи специфичен мирис на земя, който е уловим само в българското село.

Вена продължи и стигна до барата на края на селото. Събу обувките, прецапа водата и мина на другия бряг. С още мокри нозе изкачи малката долчинка и се озова между двата хълма, които отделяха селото от река Лом. Огледа се – пред нея пътя се опънал като прясно изтъкано платно, бял и дълъг, края му се не вижда. Погледна обувките си, погледна и босите си нозе и прибра обувките в торбата.

Стъпи на пътя и усти как по нозете ѝ се полепва прах. Засмя се като си помисли: „Водата ми изми краката да не цапам пътя”, усети дребните, остри камъчета под ходилата си и тръгна. Край нея околността разтвори гърдта си, прегърна Вена и въздъхна с облекчение. Ароматът на стотици билки, познати и непознати погали ноздрите ѝ, синигерите и чучулигите като че ли запяха само за нея, пчели и мушици жужаха, лек ветреца рошеше тревите и люлееше щурчетата, лястовички се стрелваха из въздуха.

Вена почувства как земята влиза в нея през босите ѝ нозе и я изпълва с всичката тази хубост. Душата ѝ преля и тя запя:

Провикнал се зелен здравец из гора зелена.

*Я съм цевеке на цветята най-добро,
най-добро, кога мине сиво стадо през мене,
цела гора замирише на мене, на мене!*

Гласът ѝ се понесе нагоре и стигна до небето, спокоен и ведър като него.

След Бобука, където се събираха двете бари, преминаващи през селото, тя зави и тръгна през Бранище към градината. Повечето селяни имаха парцели земя там и отглеждаха зеленчуци. Почвата беше много плодородна, мястото беше слънчево и близко до реката. Макар и нелесно, хората можеха да поливат градините си. И сега се виждаха шарените забрадки на жени, някои привели гръб над редовете, други носещи кобилици на рамо с кофи пълни с вода.

Вена поздрави жените и погледна редиците лук, чушки, домати, моркови, целина, картофи. Ластуните на няколко тикви се бяха преплели с тези на краставиците и тя ги пооправи. Изкорени тревите прораснали между редовете и разтри буца пръст между пръстите си – още е влажно, но скоро трябва пак да дойда да полее. Загледа се към реката - само тя си знаеше колко кобилици с кофи беше донесла от там, и още колко щеше да донесе... Набързо откъсна няколко домати и чушки, изскуба малко лук и чесън и отгърси пръстта от корените им. Краставиците още не ставаха съвсем, но малката праскова грееше като коледно дърво, окичена с мъхнати, топли плодове, нежни и червени като бузите на Емил. Вена сложи всичко в торбата, отпи малко вода и захапа една праскова. Сокът потече по брадичката ѝ, тя го изтри и тръгна пак.

Стигна отново на главния път. Слънцето беше започнало да напича. Погледна назад като че ли да види колко път е минала и тъкмо да отмести поглед, забеляза в маранята над пътя малка точка. Загледа се по-внимателно – точката се уголемяваше бързо, и скоро Вена разбра че това е каруца с кон, не, това си е... файтон! „Дръж се Венке, ето го и твоя прѐвоз”, помисли си тя и зачака. С приближаването на файтона, тя видя хубавия, черен кон, украсен със сини мъниста и забеляза градските дрехи на кочияша. Не можеше да види още добре пътника, но се пристраши, внезапно застана на средата на пътя, разпери ръце и извика: „Стооой !“

Кочияшът, слисан, дръпна юздите, конят изцвили, файтонът се залюля и спря.

„Амо булке, ти луда ли си така да стоиш по средата на пътя!“ – скара ѝ се кочияшът.

„Какво стана бе, Иване, що спряхме?“ - чу се глас отзад.

„Ей таз булка ни спря, началство! Застанала на пътя, разперила ръце и вика - Стой! Аз я видех ей още откъде, ама де да знам че така ще изкочи на пътя. Уплаши и коня и мене!“

Пътникът се понадигна от седалката отзад и грубо попита: „Що ни спираш? Какво искаш?“

Беше по-възрастен от нея, със сламена шапка, черновежд и черноок, не много пълен, с разкопчана риза и прашен панталон. На седалката, до праметнатото му сако, стоеше отворена кожена чанта, а в ръцете си държеше някакви книжа. Беше важен, сърдит и почти страшен. Вена се стъписа за момент. Погледна босите си крака, после пътя пред нея, погледна и към слънцето. Вдигна ръка да засенчи очите си, обърса скришом капчицата пот дето се търкулна по слепоочието ѝ и със спокоен тон каза: „Искам да ме возиш!“

„Ха! Да те возя! Ти знаеш ли кой съм?“ – гласът му ставаше все по-силен и гневен: - „Аз съм околийския началник! Тръгнал съм работа да върша, а не да возя хората по пътищата! Ти знаеш ли какво е да си околийски началник?“

Вена го погледна право в очите и вдигна главата си по-високо: „Добре де, ти си околийския началник, а аз не съм ли околийски човек?“

При тези ѝ думи, черните очи под сламената шапка се смегчиха, стиснатите устни се отпуснаха и началникът се разсмя. Засмя се и кочияшът и дръпна пак юздите на уплашения кон.

„Иване, я вземи да помогнеш на този околийски човек да се качи, та да видим накъде да я возим.“ Прибра си книжата, затвори чантата и

направи място за Вена. Тя се качи, сложи торбата до нея и файтонът тръгна.

„Е, кажи сега, коя си, каква си и накъде си тръгнала в тая жега.“

„Казвам се Вена Милова и съм от Плешивец. Йордан Милов ми е мъж, той е воденичар на мелницата в Извоз, та съм тръгнала да го видя.“

„Знам го аз Извоз, близо е до Белоградчик. Е, на дълъг път си тръгнала, до там има поне час и половина път.“

„Час и половина с файтона на околийския началник, а пеша – поне 3-4 часа. До подиробед щех да стигна.“

„Късметилия булка си ти, хем на файтон ще се повозиш, хем до пладне ще си там – аз отивам към Белоградчик. Друмев се казвам, Георги Друмев. Тая сутрин тръгнах от Белотинци и минах през Плешивец. Откога е мъжа ти в Извоз?“

„Па втора година вече. Преди това беше наблизно, в Протопопинци, моето село, после и в Ружинци, но сега преустройват мелницата в Извоз и е там. Къде ще го пратят след това – не знам.“

„Често ли ходиш да го видиш?“

„А, кога мога, че то работа – кое по-първо?“ – Погледна го, позамисли се и каза: „Не ни е леко, тъй да знаеш. Бедно живее народа, загинува от работа и се мъчи. Ей го на – девет души и две деца сме в нашта къща. Нема ни кон, ни магаре, ни каруца. Една нивка, едно лозенце и градина – ей тоненки“, - изпъна дланта си Вена. – „Единия ми девер на една воденица, мъжа ми на друга, братята му – у град – идат и дойдат. С етървата и свекърва ми къде малко царевица, къде картофи, лук, бъхтим полето по цел ден, та изкараме нещо. Посъбѐреме, позадѐлиме, както му е ред, ама пустия му бирник... Проданов, може да го знаеш... като дойде и почне да прибира... Разбирам, данъци, трябва да се плаща, ама с Бога и прилика, а тоя Проданов прибира и за държавата, че и за него си, и лъже народа, ама здраво лъже! Още пътни имаш да

даваш, дай че още винó си скрил, още брашно требвало... Да дойде той да го изкара от земята това брашно да види дали е леко... а тез пари - в неговия джоб отиват! И да беше само той... – Вена махна с ръка и погледна встрани – ...а бе мани се...“.

Цялата помръкна – болеше я от тези мисли. Не затова че животът ѝ беше труден, не. Но лъжата и неправдата я караха да негодува, да се бори, за да бъде честен този живот. Друмев я слушаше внимателно. Какво още да му каже? Как да го накара да види и разбере къртовския труд, с който селяните си изкарват хляба и вечната им немотия от толкова...”Продановци”. Можеше ли наистина да промени нещо с тази случайна среща? И за себе си и за другите. Смееше ли? Не че я беше страх – винаги е говорила каквото мисли и е гледала хората право в очите. А и Друмев беше началник на околията, ходеше по селата и сигурно сам виждаше как живеят хората и как все не могат. Дали прави нещо да им помогне, да ги улесни? Да го пита ли? Как да я зажегне тази тема, а и сама жена, може ли да дава акъл на околийския началник?

Помълча още малко и се загледа в прашните хрусталаци край пътя. Файтонът се движеше бързо и леко и Вена с изненада откри че приближават отбивката за Боровица. Ако ходеше пеша щеше да го стигне това място в чак на обед. Скоро, скоро ще бъде при Йордан и как ще го изненада! Бялата риза, питата, дето още я топлеше... Тези мисли я разведриха. Посегна към торбата и извади няколко праскови. Предложи на Друмев, подаде една и на Иван кочияша и отгърка мъха от плодовете в полата си:

„Питаш ме дали често ходя при Йордан – далеко е Извоз, то последния път беше на Цветница. Сега му нося риза и памучни чорапи, нови, та да го издокараме като гражданин – на тебе да заприлича! То от толкова брашно, ще си помислиш, че не може човек ризата си да изцапа,

ама Йордан работи с машини. Валцова мелница направиха в Извоз, и той ги инсталира и ги нарежда машините. Пак водата движи колелото, ама вкарва силата в един мотор. По-хубаво се мели брашното, по-бело и е по-трайно, та като замесиш една турта - ей такава става!“ – простря ръце пред себе си Вена. – „Не ти трябва нито сирене, нито нищо – малко чубрица и червен пипер, сядай и яж - само сладост!“

Друмев се усмихна и плъзна поглед към босите нозе на Вена.

„Добре де, ти като си тръгнала на този дълъг път къде са ти обувките?“

„В торбата“, - завъртя глава Вена. – „Нема да ги късам по тоя чакъл, я. Едни обувки имам – като стигна ще ги сложа пак да не ми се смеят хората, че Вена Милова боса дошла да види мъжа си. Ама ти не му казвай, че той ще се сърди после.“

И с тази споделена тайна файтонът продължи по пътя, вдигайки облаче бял прах след себе си. Слънцето беше стигнало до средата на небето. В далечината, по хълмовете, пръснати като перли се виждаха овцете, стадо крави пладнуваше под сянката на малка тополова горичка. По полята край пътя се виждаха пъстрите дрехи на мъже и жени, привели гръб над жежката, плодородна земя. Не след дълго Друмев намести шапката си по-ниско над очите.

„Хайде, Венке, слагай обувките!“

„А, още път имам аз, ти ме остави ей там преди завоя и оттам – още малко и ще стигна.“

„Не се тревожи, ще те закараме – не е далече. Иване, я завий ей там, след големия дъб.“

„До Извоз ли ще минем, началство?“

„До Извоз! Хем ще закараме Вена, хем ще зарадваме Йордан, па и новите машини на мелницата да видим.“

След отбивката пътя стана по-неравен. Орехи, кленове и липи го засенчваха от двете страни и го покриваха с деликатен, зелен тунел от листа. Стана малко по-прохладно, отляво на пътя се чу шум на вода и бавно се примеси с отмереното, механично боботене на мелницата. Сърцето на Вена затуптя и лека руменина се разля по страните ѝ. Още малко и ще бъде при Йордан! Откога го мечтаеше този момент и - ето, само след този завой... и бялата, варосана мелница се показа. До нея на поляната имаше спрели каруци, два коня и едно магаре пощипваха тревици, а под сянката на ореха група мливари седяха около дълга маса, пушеха по цигара и си говореха. До тях, Йордан, с омазана в масло престилка и гаечен ключ в джоба, също палеше цигара. Като видя файтона той стана, а когато съзря не друг, а Вена да слиза от него, тъй се стъписа, че цигарата му падна от устата.

„Венке, ти какво? Откъде ... и с тоз файтон ...“

„Йордане, да ти представя нашия околийски началник, Георги Друмев. Това е тук е Иван“, - и добави с дяволита искрица в очите: „а това е мъжа ми, Йордан Михайлов. И той – околийски човек като мен. Късмет извадих, че ме качиха малко преди завоя за Ружинци и ме докараха чак до тук. Айде, не стой така, гладни са хората, а и аз в торбата ...“

„Не, не, ние ще вървим, че работа ни чака“, - прекъсна я Друмев.

„Тя работата нема да избега, а и по пладне къде ще работиш. Такава услуга да ми направиш, до тука да ме докараш на файтон, а аз да те пусна да си ходиш гладен. Ето я питата – още топла в торбата. Йордане, има ли риба?“

„Има, къде се е чуло мелничар без рибица! Сутринта я събрах от коша при яза, под колелото, изчистил съм я, и съм я посóлил – само да се изпражи. Айде, Венке, па ние ще се разприкажем с хората.“

Не след дълго Вена почна да носи – голямата пита, сиренето, после салатата от чушки, домати и лук, шарена сол, няколко чинии. Един от мливарите извади павурче с ракия, друг – парче сланина, трети – шише с вино, изстудено в реката. Изпържената риба, позлатена и хрупкава, допълни пъстрата трапеза и под хладната сянка на ореха стана уютно и хубаво, като че ли се бяха събрали стари приятели.

„Йордане, да ти е жива и здрава булката. Късмет си извадил – имаш много хубава и пряма жена! И уметна, и добра домакиня – я как с малко риба колко народ нахрани! А сърцето ѝ широко – посрешна ни като свои!“

„Че то вие сте си наши“, – отвърна Йордан с топла усмивка. – „Къща ще дигаме ние, бай Георги, скоро я почваме, и догодина, като

минаваш през Плешивец, само попитай за къщата на Йордан Милов –
винаги си добре дошъл!“

Изпратиха гостите, мливарите - и те си отидоха. Вена прибра, почисти. Имаше работа за утре, че и за други ден – двете стаички на воденицата трябваше да се варосат, големите долапи за жито да се пометат и те, да изпере, да му сготви на Йордан както трябва, че то сам човек – кога ял, кога не. Донесе вода, сложи големия котел да стопли

вода да полее на Йордан да се измие, че после и тя да махне праха от себе си.

„Венке, кажи за Мичо!“ – малка сълза проблясна в лявото му око.

„Мичо днеска ще полива на барата с баба си. Искаше и той да дойда на „доденицата“, ама нали е мъж, останá да пази къщата, да го изцукам! Майка все така я боли ръката, нали знаеш. Слагáхме мехлеми, но не помага много... Виден днеска ще нагледа лозето, че Йоско и Митко са на Ширина... А, Йоско го вземáха в плетачницата на Белоградчик, ще почва след две седмици... Уплете такава хубава фанелка на Мичо, грейнá това дете ...“

Колко много имаха да си кажат, колко много се беше случило от миналата им среща. Дали щеше да им стигне цялата нощ да се наприказват и да се нарадват един на друг. ...

Слънцето бавно падна зад хълмовете. Небето полилавя, потъмня и се напълни със звезди. Спокойната врява на вечерта насити въздуха. Светулките се състезаваха със звездите над тях, щурците се втурнаха в надпревара да видят кой ще надсвири другия, птичките в дърветата се приспиваха със сгушени чирикания, от далечината се чуваха последните блеения на овце. Светът притихна. Остана само гальовния шепот на реката, топлия мирис на земната гръд и нежния дъх на вятъра.

А на небето ярко заблестя една нова звезда. Звезда-пазителка на детето, заченато в тази нощ – моята майка.

БЕЛЕЖКИ

1. Ростислава Панкова-Караджова или Рони, както я наричат приятелите ѝ, е родена през 1965 г. в гр. Ловеч. Завършва Музикалната академия в София с „Музикознание и Хорово дирижиране“. Заминава в Свазиленд, Южна Африка, където работи като музикален директор, диригент и учител. Преди 10 години се установява със семейството си в Окланд, Нова Зеландия, където ръководи музикалния отдел в католическия колеж ”Марист” и

е музикален диеректор на Окландкият младежки хор. Наскоро Рони получи наградата „Най-забележителен музикален учител на годината” като признание за работата ѝ с нейните ученици и хорове, и приносът ѝ към музикалния живот в Окланд. Има издадена стихосбирка „Оставете ми чудото” и блог „Помисли от Рони”. Нейното мото е: „*Животът често е хубав, но през какво ли трябва да минем, за да го разберем...*” (Редактор).

✉ Mrs. Rostislava Pankova-Karadjov
E-Mail: ronniepk@xtra.co.nz
ronniepk.wordpress.com

